

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 16632/19
Дана 11.04.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., ..., кога заступа пуномоћник Цицка Јано, адвокат из Ковачице, ЈНА 10, против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења број: 46-00-00931/2015-13 од 06.09.2019. године, у предмету враћања одузете имовине и обештећења, у нејавној седници већа одржаној дана 11.04.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, број: 46-00-00931/2015-13 од 06.09.2019. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Београд, Кнеза Милоша број 20, да тужиоцу АА, ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбачен је захтев тужиоца, за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија РС бр. 46-00-00931/2015-13 од 14.03.2016. године, из разлога што околност на којој се захтев за понављање поступка заснива није учињена вероватном.

Тужбом, поднетом преко пуномоћника, поштом препоручено 14.10.2019. године, тужилац оспорава законитост оспореног решења туженог због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је тужени повредио поступак, јер није применио одредбе новелираног Закона о општем управном поступку које су биле на снази у време доношења одлуке, односно одредбу члана 9. истог закона коју даље цитира. Указује да је тужени био

дужан да цени и оцени да ли је првостепени поступак вођен у складу са важећим законом, у складу са којим је првостепени орган дужан да врши увид у податке о чињеницама неопходним за одлучивање о којима се води службена евиденција и да их прибавља и обрађује по службеној дужности, а да од странке може да захтева само оне податке који су неопходни за њену идентификацију и документе који потврђују чињенице о којима се не води службена евиденција. Даље истиче да, уколико станка није у могућности да прибави наведено, орган је био дужан да поступи у складу са одредбом члана 103. Закона о општем управном поступку. Сматра да је тужени био дужан да приликом одлучивања о правном леку узме у обзир чињеницу да је постојао основ по коме је првостепени орган био дужан да се упусти у мериторно и непосредно одлучивање по захтеву и предлогу за понављање поступка јер су постојали услови прописани одредбом члана 231. став 1. тачка 1) наведеног закона, а никако да закључком одбаци захтев тужиоца као неуредан нити предлог за понављање поступка. Истиче да тужени није ценио наводе жалбе да је тужиоцу било неопходно дати прилику да искористи неки од правних лекова, на који начин му није био омогућен приступ суду или другом органу који води поступак, позивајући се притом на став Европског суда за људска права изражен у пресуди од 16.12.1992. годинине Серија А, бр. 253-Б, п. 41, став 28 став 28), као и став Уставног суда Републике Србије, изражен у одлуци број: Уж-8975/2014 од 27.12.2016. године. Наводећи хронологију поступка који је претходио подношењу захтева за понављање поступка истиче да је након окончања поступка рехабилитације поднео првостепеном органу захтев за понављање поступка као органу који је донео првостепено решење а исти није о томе одлучивао, већ је исти проследио другостепеном органу који је донео овде оспорено решење. Сматра да је првостепени орган морао да поштује законске рокове, да сачека да истекне рок за покретање рехабилитације, а то је био 15.12.2016.године и да након тога затражи од тужиоца решење о рехабилитацији, а да није могао да скрати рокове на које је тужилац имао право. Позивајући се на одлуку Уставног суда Републике Србије Уж 8795/2014 од 27.12.2016. године и пресуду Управног суда 9У 18942/17 од 18.06.2019. године, у којој је садржан правни став Управног суда са 88. Седнице свих судија, да се поступци у примени посебних случајева уклањања и мењања решења покренути након 01.06.2017.године као дана почетка примене Закона о општем управном поступку, спроводе према одредбама овог закона без обзира што је рок за покретање поступка почео да тече пре почетка његове примене; предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и закључак првостепеног органа и предмет врати туженом или првостепеном органу на поновно одлучивање, и захтевао трошкове за састав тужбе у износу од 60.000,00 динара.

Тужени орган је доставио суду списе предмета и одговор на тужбу у коме остаје при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је тужилац поднео првостепеном органу

поднесак насловљен као захтев за понављање поступка с предлогом да се упусти у мериторно одлучивање или пак да списе уступи другостепеном или надзорном органу с предлогом да усвоје правне лекове и пониште нападани управни акт- закључак првостепеног органа, број 46-037658/2014 од 18.05.2015.године. Подносилац захтева је навео да захтев подноси због сазнања за нове чињенице и нове доказе јер је Управни суд на 88. Седници свих судија заузео правни став који гласи: „Поступци у примени посебних случајева уклањања и мењања решења покренути након 01.06.2017.године као дана почетка примене Закона о општем управном поступку, спроводе се према одредбама овог закона без обзира што је рок за покретање поступка почео да тече пре почетка његове примене”, истичући да је овакво образложење јасно истакнуто у пресуди Управног суда 9У 18942/17 од 18.06.2019. године, закључујући да ови докази нису били познати током поступка, али да јесу, да би несумњиво довели до доношења другачијег решења. Прецизно је у овом захтеву првостепеном органу предложио да понови поступак и поништи свој закључак од 18.05.2015.године или да пак списе уступи на даљи поступак надлежном другостепеном или надзорном органу ради поништавања управног акта сходно члану 183. став 1. тач. 5) и 6) Закона о општем управном поступку. С тим у вези, даље из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је тужилац, преко пуномоћника, поднео дана 02.03.2014. године Агенцији за реституцију Републике Србије - Подручној јединици Нови Сад, захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење иза бившег власника ББ, који захтев је заведен под бројем 46-04-46-37658/2014-07. У поступку по том захтеву, првостепени орган је донео закључак број: 46-037658/2014 од 23.03.2015. године, којим је наложио тужиоцу као подносиоцу захтева да у року од 30 дана од дана коначности истог, покрене поступак за рехабилитацију бившег власника ББ, пред надлежним Вишим судом, те да у наведеном року Агенцији за реституцију - Подручној јединици Нови Сад, достави доказ о покренутом поступку. Истовремено, првостепени орган који води поступак, упозорио је странку на последице пропуштања, односно да ће поступак за враћање имовине, односно обештећење бити обустављен, уколико подносилац захтева не покрене поступак рехабилитације у складу са ставом 1. наведеног закључка. Првостепени орган је затим донео закључак број 46-037658/2014 од 18.05.2015. године, којим се обуставља поступак покренут по захтеву Велкер Кристијана из САД-а, за враћање одузете имовине, односно обештећење иза бившег власника ББ, због одустајка странке од захтева. Коначно решење о управној ствари враћања одузете имовине и обештећења по захтеву тужиоца, донело је Министарство финансија Републике Србије број: 46-00-00931/2015-13 од 14.03.2016. године, којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца, изјављена против закључка Агенције за реституцију - Подручне јединице Нови Сад број: 46-037658/2014 од 18.05.2015. године. Одлучујући у поступку поводом поднетог захтева за понављање поступка од 06.08.2019. године, позивајући се на одредбе члана 11. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, члана 213. став 1. и 2, члана 146. став 1. и чл. 176. став 1. тачка 1) и чл. 181. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, као и на правни став Управног суда, усвојен на 88. седници свих судија одржаној дана 22.04.2019. године, тужени је нашао да подносилац захтева за понављање поступка није учинио вероватним околност на којој заснива свој захтев, те је исти сходно члану 181. став 2. Закона о општем управном поступку одбацио, доносећи одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово стога што разлози дати у образложењу оспореног

решења и стање у списима предмета које је тужени орган доставио уз одговор на тужбу, не упућују на одлуку у диспозитиву којом тужени одбацује захтев тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија РС бр. 46-00-00931/2015-13 од 14.03.2016. године. Наиме, тужени у образложењу оспореног решења у целости наводи садржину поднетог захтева тужиоца којим тужилац од првостепеног органа захтева да понови поступак и поништи свој закључак од 18.05.2015.године којим се обуставља поступак покренут по захтеву тужиоца за враћање одузете имовине и обештећење или пак да списе уступи на даљи поступак надлежном другостепеном или надзорном органу ради поништавања управног акта сходно члану 183. став 1. тач. 5) и 6) Закона о општем управном поступку. Међутим, тужени орган не одлучује у складу са захтевом тужиоца којим тужилац од другостепеног органа тражи поништавање управног акта сходно члану 183. став 1. тач. 5) и 6) Закона о општем управном поступку, већ о захтеву за понављање поступка из разлога прописаних чланом 176. став 1. тачка 1) наведеног Закона о општем управном поступку. При томе се у списима предмета и не налази допис првостепеног органа од 13.08.2019. године којим је првостепени орган Агенција за реституцију-Подручна јединица Нови Сад доставила туженом, као надлежном захтев тужиоца поднет првостепеном органу дана 02.08.2019.године, како тужени наводи у образложењу оспореног решења.

Наведеним одредбама члана 183. став 1. тач. 5) и 6) Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, бр. 18/16, 95/18 (Аутентично тумачење)), прописано је поред осталог, да ће другостепени орган или надзорни орган решењем на захтев странке или по службеној дужности у целини или делимично поништити коначно решење: 5) ако је донето као последица принуде, изнуде, уцене, притиска или других недозвољених радњи; 6) ако садржи неправилност која је по изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости. Према ставу 2. овог члана решење ће се поништити увек због разлога наведених у тач. 1)-6), у року од пет година од коначности решења.

На описани начин тужени је повредио одредбу члана 141. став 4. истог Закона о општем управном поступку, којом је прописано, између осталог, да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива.

Ово све тим пре што је првостепени орган претходно одлучивао о истом захтеву за понављање поступка решењем 46-037739/2014 од 23.08.2019.године којим је тај захтев за понављање поступка од 02.08.2019.године, одбачен као недозвољен, а што је суд утврдио увидом у евиденције података којима суд располаже, односно увидом у пресуду Управног суда У 10737/20 од 03.06.2021.године.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. и члана. 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени везан примедбама суда изнетим у овој пресуди у складу са одредбом члана 69. став 2. истог Закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган надокнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове за састав тужбе од

стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара, сагласно тарифном броју 43, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/12, 37/21), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), а која одредба се у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Суд није досудио тужиоцу трошкове управног спора преко досуђеног, а до захтеваног износа од 60.000,00 динара на име састава тужбе, јер тражени износ као превисоко опредељен није у складу са наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 11.04.2023. године, 8 У 16632/19

Записничар
Гордан Вукићевић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН